

af hastende behov kan det enkelte land dog umiddelbart gennemføre foranstaltninger mod forurening med efterfølgende underretning af Kommissionen. Formålet er ikke at hindre nationale forholdsregler, men tværtimod på baggrund af disse at søge at finde frem til fælles EF-regler.

Det understreges, at Kommissionens forslag af 24. marts 1972 ikke er fremsat med direkte hjemmel i fællesskabstraktaterne. Disse vil ikke kunne danne basis for udarbejdelse af generelle bestemmelser om forureningsbekæmpelse inden for EF.

Kommissionens forslag er tænkt som et udgangspunkt for en nærmere drøftelse medlemslandene imellem, bl. a. i den under Rådet i anledning af kommissionsforslaget nedsatte ekspertgruppe, hvori de nuværende kandidatlande også er repræsenteret.

Spørgsmål 63:

I svaret på spørgsmål 17 (ad F. 157) anføres bl. a.:

„De nyere primære vejstrækninger er i de senere år udbygget til 10 tons akseltryk. For så vidt angår de ikke-udbyggede dele heraf samt for det sekundære vejnets vedkommende vil der kunne blive tale om udgifter til udbygning over en årrække. Alt i alt skønnes det på grundlag af foreløbige opgørelser, at en forhøjelse af det tilladte akseltryk vil medføre udgifter på i alt knap en milliard kroner.“

Under henvisning hertil spørges: Hvor store vil udgifterne være, hvis der skal ske en udbygning til 11 tons akseltryk i stedet for 10?

Svar:

Med forbehold af den betydelige usikkerhedsmargin, som er knyttet til en foreløbig beregning, skønnes det, at en yderligere udbygning af hele det primære og dele af det sekundære vejnet til 11 tons akseltryk ville medføre udgifter af størrelsesordenen 1-2 milliarder kr.

Det bemærkes, at de nærmere konsultationer mellem EF og ansøgerlandene i denne sag endnu ikke har fundet sted.

Spørgsmål 64:

I tilknytning til spørgsmål 25 og svaret herpå (ad F. 157) spørges, om det vil være muligt at få et referat af Barre's udtalelser i anledning af Mansholts brev.

Svar:

Raymond Barre's udtalelser i anledning af Mansholts brev til daværende præsident for Kommissionen, Malfatti, er formet som en kritisk gennemgang af „Rom-klubbens“*) generelle præmisser og konklusioner (publiceret under titlen „Limits of Growth“), på hvilke Mansholt baserede sit brev, samt en mere konkret stillingtagen til de enkelte af Mansholt fremhævede problemer og mulige løsninger heraf. Barre advarer imod, at miljø- og forureningsproblemerne overdrives og dramatiseres især ved forudsigelse om de mere langsigtede farer, der truer mennesket og dets omgivelser. Den teknologiske udviklings indvirken på den sociale evolution kan meget vel formindske de nuværende faremuligheder. Barre mener, at det vigtigste må være at klassificere problemerne i tide og først og fremmest beskæftige sig med de mest presserende.

Hvad angår forureningsproblemerne, er disse først og fremmest politiske problemer af økonomisk og finansiel art. Teknologi kan løse problemer skabt af teknologi, forudsat man ønsker at benytte teknologien hertil. Den forudsete snarlige udtømmelse af energiresourcerne og råmaterialer bør heller ikke overdrives. Den teknologiske udvikling åbner også muligheder for at løse dette problem, selv bortset fra at det næppe er overhængende. Problemet er, i hvert fald for Vesteuropa, snarere et økonomisk og politisk problem, nemlig afhængigheden af fremmede forsyningskilder.

Efter Barre's mening er de vigtigste problemer, hvorledes man sikrer sig frisk luft og rent vand. I dette aspekt er forureningsproblematikken nærværende, og konkrete skridt mod en løsning er her påkrævet.

Barre sætter et spørgsmålstegn ved begrebet „overbefolkning“. Overbefolkning i

*) Rom-klubben: en privat, uformel international organisation stiftet i 1968. Består af 75 videnskabsmænd og industrifolk fra 25 lande. Klubben har til formål at diskutere menneskets nuværende og fremtidige skæbne samt at udbrede kendskab til de forskellige økonomiske, politiske, sociale og naturgivne komponenter, der tilsammen danner samfundssystemet.